

ка, впери хитритѣ си очи въ умрѣлата птица, като гледаше да нѣма нѣкаква измама.

—Ето намѣрихъ си добъръ обѣдъ, но само че е малко, какъ нѣма още една!—Щомъ издума туй, тя се хвърли съ прѣднитѣ си крака върху своя обѣдъ, но изведнѣжъ испицѣ: тя се улови въ заложения капанъ, който билъ туренъ подъ птицата.

И нещастната лисица се расплака отъ болки, като викаше: „Охъ, азъ намѣрихъ хубавия обѣдъ, не съмъ довольна отъ него, викахъ че билъ малко! но сега ще направѣтъ съ мене тъй, както азъ щѣхъ да направѣ съ тази птица!“

И наистина слѣдъ малко дойде ловеца зарадванъ отъ лова си, свърза лисицата, занеси ѝ у дома си и съ хубавата ѝ кожа, подплати кожуха си за зимасъ.

Магарето.

(Б а с я).

динъ, чловѣкъ ималъ едно куче и едно магаре. Господарѣтъ обичалъ кучето и го милвалъ, а магарето извършвало най-тежкитѣ работи. За награда на това, то сегисъ-тогисъ получавало нѣкоя и друга сопа по гърбѣтъ си.